

Вікторія Лагодюк: У дипломі космос, долі - школа

Поспілкуватись у стилі «неформат» ми запросили одну з найвідоміших освітянок міста, директора дванадцятої школи Вікторію Лагодюк. 51 рік. Народилась у Рівному. Здобула освіту в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Одружена. Має доньку та сина. Внуків не має, але завжди готова стати бабусею, і наголошує дітям: «Пам'ятайте, що у вас є мама, яка вмє виховувати дітей». Ось наша розмова.

? – Ви корінна рівнянка?

– Я народилась у Рівному. І вся родина по батьковій лінії рівненська, а мама з села Межирічі, що на Кореччині.

? – Рівне вашого дитинства: яке воно?

– Відразу спогади про третю школу, де я навчалася в початкових класах.

? – А якийсь цікавий випадок зі шкільного життя?

– У першому класі приходу в їдальню, а там черги немає, дивно. Взяла тістечко сметанник, дуже гарне таке, з кремом. Виходжу, а коридор порожній, тихо. Розгубилася, не знаю, до якого кабінету йти. Починаю голосно плакати, та так, що з класів повиходили вчителі, середніх Ярослав Левшенюк, з яким мій тато товаришував. Я до нього: «Дядя Славік, а де Юрій Юрійович?» У цій школі працював мій тато, і мене, як вчительську дитину, привчили звертатися до тата в школі «Юрій Юрійович».

? – Ви одна з найвідоміших директорок міста в освітанських колах, та й у соціальних мережах. А якби не педагогічна нива, то ким би могла стати Вікторія Лагодюк?

– Почну з того, що я не закінчувала педагогічний вуз. Навчалася в універси-

практику. У нас предмети педагогіка та психологія були як факультативи.

? – Та все склалося не так, як гадалося?

– Вийшла заміж, чоловік за розподілом приїхав на Рівненський радіозавод. Я отримала направлення до аспірантури в науково-дослідницький центр нашого педінституту. Та це було літо перебудови, і я залишилась без місця роботи. Пішла вчителем до п'ятої школи, де пропрацювала 10 років. Звідти в дванадцятку мене переманив Віталій Новак, бо п'ята школа втрачала свої позиції, класи з поглибленим вивченням математики не набиралися.

? – Що дала вам професія вчителя?

– Дуже багато. Вона змінила моє життя повністю. Юнацькі мрії – то одне, а реальність – зовсім інше. Для мене це все моє життя. Я дуже люблю свою роботу. Робота з дітьми дуже складна, бо несеш відповідальність за майбутнє дітей. Потрібно весь час бути в тонусі і напоготові, йти в ногу із сучасністю, щоб зацікавити і мотивувати дітей до навчання і саморозвитку.

? – Що для вас директорство: додаткові можливості чи зайвий клопіт?

– Клопіт, великий клопіт. Але й можливості змінити

дотримуватись певних правил поведінки.

? – У педагогічному колективі ви демократичний чи авторитарний керівник?

– Дуже хочу бути демократичною, але в той же час боюся анархії. Демократія – така річ, коли легко піти неправильним шляхом. Мені пощастило, що до мене директорами школи були грамотні, знані в місті чоловіки. Ставши директором цієї школи, я отримала колектив людей з чіткою життєвою позицією, де в пріоритеті якість знань та любов до дітей. Не кажу, що все в ідеалі, бо це велика школа – 145 вчителів. Та коли в це середовище потрапляє людина, яка не хоче або не може підпорядковуватись життєвим принципам, за якими живуть наші вчителі, вона просто сама йде.

? – Як користувалися «шпаргалками» у школі, в інституті?

– Я була призером республіканських олімпіад з фізики і приділяла багато часу навчанню, а тому не було потреби у шпаргалках.

? – Скільки років ви працюєте у школі, і чи помінялися за цей час потреби і мрії дітей?

– 29 років. Діти змінювались кардинально. Був період, коли в пріоритеті було не навчання, а вміння спілкувати, налагоджувати стосунки. Той час я б назвала періодом трієчників. Сучасні учні вже усвідомили:

? – Три якості, які найбільше цінують в людях?

– Чесність, щирість і справедливість.

? – Ваш ідеальний день?

– Це коли немає негативу від оточуючих, а ще наприкінці дня, коли розумієш, що зробив щось корисне, комусь допоміг.

? – Стандартне для жінки питання: чи любите ви готувати? Яка ваша коронна страва?

– Готувати люблю, особливо різноманітні десерти і торти. Це вміння від мами. Бабуся була шеф-кухарем. Видно, це передалося з генами.

? – Яка музика поліпшує вам настрої?

– Інструментальна. У машині слухаю музику зі змістом, наприклад Кузьму, Висоцького, якого почала розуміти у зрілому віці. Віктора Цоя слухаю.

? – Який, на ваш погляд, найбільший винахід людства за останні 100 років?

– Мене вражає швидкий розвиток ІТ-технологій. Ще років десять тому мали мобільний з кнопками і не думали, що він може повністю замінити комп'ютер.

? – Багато увастих, кого можна назвати справжнім другом?

– Небагато, але є. Справжні друзі – це ті люди, яких можеш не бачити кожного дня, але знаєш: вони завжди тільки допоможуть, а й щиро порадіють успіхам.